

[Leif Hermann]

hæftet sig ved to forhold, hvor vores forslag afviger fra Strafferetsplejeudvalgets lovudkast. Det første drejer sig om spørgsmål om opbevaring af fingeraftryk for personer, der ikke er sigtede, eller hvor sagen ikke er blevet til noget. Ja, det er jo et temmelig principielt spørgsmål. Skal politiet opbevare identifikationsoplysninger på personer, der formelt set ikke har gjort noget, der er nogen grund til for politiet at hæfte sig ved – i hvert tilfælde ikke nogen grund til for politiet at hæfte sig ved på en sådan måde, så man er nødt til at sikre sig deres identifikation? Der mener vi i Socialistisk Folkeparti, at politiet ikke skal være berettiget til at opbevare disse ting.

Identifikationsoplysninger, sådan som et fotografi jo også er det, adskiller sig naturligvis væsentligt fra fingeraftryk, men i princippet er der tale om nøjagtig det samme: opbevaring af identifikationsoplysninger. Det er selvfølgelig noget nemmere at identificere folk ved hjælp af et fotografi, men identifikationsprincippet og muligheden for en sikker identifikation ved hjælp af fingeraftryk er jo nøjagtig lige så god, om ikke bedre, end den er med et fotografi. Derfor mener vi altså ikke, at der skulle være nogen grund til, at man skal opbevare disse ting for personer, mod hvem der ikke bliver nogen sag, eller som ikke overhovedet har været sigtet.

Det andet spørgsmål er spørgsmålet om, hvem der har kompetencen til at træffe afgørelsen om disse indgreb. Man kan selvfølgelig diskutere, om det skaber et vældigt bureaukrati, at politiet bortset fra det, der hedder *periculum in mora*-tilfælde, skal indhente rettens kendelse. Men det er jo sådan – sådan har jeg i hvert tilfælde opfattet praksis – at hvis folk modsætter sig at få taget personfotografier, så er der i hvert tilfælde nogle retter, der mener, at spørgsmålet skal forelægges for retten. Og det vil sige, at allerede i dag findes – i hvert tilfælde hos nogle – den opfattelse, at kompetencen i situationer, hvor folk modsætter sig, ligger hos retten. Om det så skulle skabe en særlig form for bureaukrati eller et særlig unødigt bureaukrati, har jeg vanskeligt ved at indse, når der vel at mærke gives mulighed for, at man kan foretage disse indgreb i situationer, hvor der er en fare ved at vente.

Derudover har en række ordførere nævnt en del af de indvendinger, som er fremgået af de

høringssvar, som vi har fået for ganske kort tid siden. Jeg skal ikke kommentere de bemærkninger, der er kommet fra de forskellige ordførere, dels fordi jeg selv kun meget overfladisk har nået at sætte mig ind i høringssvarene, der kom i går eftermiddags, dels fordi jeg gerne vil henvisse de spørgsmål til drøftelser i udvalget.

Vi får jo nemlig nu en overordentlig lang periode, hvor det er muligt systematisk og grundigt at stille spørgsmål til lovforslaget igennem Folketingets Retsudvalg, således at det forberedelsesniveau, som Folketinget har, når forslaget genfremsættes til efteråret i justitsministerens udgave, er langt bedre, end det ellers ville være.

Der er en enkelt bemærkning, jeg afslutningsvis skal komme ind på, og det er et spørgsmål, som hr. Ole Espersen også strejfede. For ikke så lang tid siden afholdt Det Danske Center for Menneskerettigheder en høring over denne betænkning, og her kom man bl.a. ind på det udtryk, der står i lovforslagets § 792e, stk. 3, om det lægeligt forsvarlige ved disse indgreb.

En del af de indvendinger og en del af de problemer, der blev drøftet ved denne høring, drejede sig om, hvorvidt dette udtryk også omfattede det lægeetiske forsvarlige. Det vil altså sige, at man i dette udtryk også skulle lægge de regelsæt af national og international karakter, som gælder som lægeetiske regler.

Og jeg skal blot herfra bekræfte, at det efter Socialistisk Folkepartis opfattelse er således, at det lægeligt forsvarlige også skal være det lægeetisk forsvarlige, for at læger kan medvirke.

Alt i alt har jeg jo, som jeg også tidligere har antydnet, ikke meget at takke for. Men jeg tror alligevel, at den debat, som har været her i dag, de kritikpunkter, der er blevet fremført mod forslaget, og den mulighed, vi nu får for en grundig gennearbejdning i udvalget med henblik på en genfremsættelse af forslaget til efteråret, er ganske nyttige. Nu har vi i hvert fald gjort vores til, at den nødvendige diskussion om den rodede retstilstand, der gælder på dette område, kan komme ind i nogle mere konkrete baner.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.